

Arrest

**nr. 208 477 van 30 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 27 oktober 2015 België is binnengekomen, diende op 20 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 14 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 14 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 20/11/2015
Overdracht CGVS: 02/02/2016*

U werd gehoord op 20 februari 2018 van 14.20 uur tot 17.44 uur op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is.

A. Feitenrelaas

U hebt de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Dogh Abad, gelegen in het district Pul-e Alam in de provincie Logar. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Uw vader was een vrachtwagenchauffeur die goederen vervoerde tussen Logar en Kabul. Samen met zijn broer, bezat uw vader ook een stuk landbouwgrond nabij Dogh Abad. Een dorpeling, M.G., die grond bezat die grensde aan de velden van uw vader, eiste van uw vader dat hij twee jerib van zijn grond aan hem zou afstaan aangezien uw vader al inkomsten had uit zijn werk als vrachtwagenchauffeur. Uw vader weigerde echter om die grond af te staan.

In de eerste helft van de jaren '90, na de val van het regime van Dr. Najib, besloten uw vader en zijn broer om Afghanistan te verlaten door de slechte veiligheidssituatie. Bij jullie vertrek gaf uw vader aan twee broers uit de regio de toestemming om zijn landbouwgrond te bewerken. Samen met de hele familie reisden jullie naar Pakistan, vanwaar uw vader met u en de rest van zijn kinderen doorreisde naar Iran. De broer van uw vader besloot om met zijn gezin in Pakistan te blijven. Sindsdien zijn jullie alle contact met hen verloren.

In Iran was u geregistreerd als Afghaans vluchteling. U had er een tijdelijke verblijfskaart en een werkvergunning. U was er actief als lasser. Na de dood van uw vader bleef u samenwonen met uw broer, E.M.S. (OV: (...); CG: (...)) en diens echtgenote, A.S. (OV: (...); CG: (...)). Toen de echtgenote van uw broer een zware depressie kreeg en de behandelende medici adviseerden om haar terug naar haar familie te brengen, besloten jullie om in maart 2014 met de vier kinderen van uw broer terug te keren naar Afghanistan. Jullie vestigden zich bij de familie van uw schoonzus in de Afghaanse hoofdstad Kabul. Eén week later betrokken jullie een huurwoning in diezelfde stad.

Kort na jullie terugkeer wilden u en uw broer het graf van jullie moeder bezoeken in jullie geboortedorp in Logar. Jullie konden er het graf niet vinden, gingen op bezoek bij de voormalige malik en werden herkend door de zonen van M.G. toen jullie het huis van de oude malik verlieten. Vervolgens keerden jullie terug naar Kabul. Een tijdje later gingen u en uw broer opnieuw naar Logar om er jullie ouderlijke woning herop te bouwen en het eigenaarschap van de familiale bezittingen op te nemen. Jullie gingen opnieuw langs bij de voormalige malik met de vraag om jullie bij te staan in jullie onderneming. Daar aangekomen vernamen jullie dat jullie werden gezocht door lokale talibancommandanten. De zonen van M.G., die zelf bij de taliban waren, hadden hen verteld dat jullie Iraanse spionnen waren. U vermoedt dat de zonen van M.G. op de hoogte waren van de vete tussen jullie vaders en niet wilden dat jullie de bezittingen van jullie familie opnieuw in handen kregen. Toen jullie dit nieuws vernamen, keerden u en uw broer meteen terug naar Kabul. Nadien gingen jullie niet meer terug naar Logar.

In Kabul wou A.A.J., een lokale machtige man, huwen met P., de 14-jarige dochter van uw broer. Omdat die man 55 jaar oud was, weigerde uw familie dit huwelijk. A.A.J. en zijn trawanten bleven evenwel aandringen, waarna uw broer klacht ging indienen bij de lokale politie. Toen A.A.J. daar werd uitgenodigd voor een gesprek, merkte uw broer dat hij een vriendschappelijke band had met de commandant van het kantoor. Ondanks de belofte dat uw broer niet langer zou worden lastiggevallen, werd hij een week later opnieuw telefonisch bedreigd. Er werd hem meegedeeld dat de hele familie zou worden vermoord en dat P. onder dwang zou worden meegenomen. Uw broer ging opnieuw klacht indienen bij de politie, maar die ondernam niet meteen een doortastende actie. De volgende dag was u alleen thuis met uw schoonzus en haar jongste dochter. Op dat moment drongen de zus van A.A.J. en twee mannen jullie woning binnen. Eén van de mannen sloeg u in het gezicht, waarna u uithaalde met een houweel en de man op het voorhoofd raakte. Buren, omstaanders en de huiseigenaar kwamen af op het rumoer en probeerden het gevecht te stoppen. U sprong over een muur en nam een taxi naar het huis van de schoonfamilie van uw broer. Korte tijd later werd u daar vervoegd door uw schoonzus en haar jongste dochter. Uw broer vernam van de huiseigenaar dat de inboedel van jullie woning was vernield door de handlangers van A.A.J. Omdat jullie vreesden voor jullie leven, besloten jullie uit Afghanistan te vertrekken. In juni 2014 keerden jullie terug naar Iran.

In Iran hoopten jullie opnieuw in het bezit te komen van verblijfsdocumenten. Toen dit niet bleek te lukken, besloten jullie 15 maanden later om door te reizen naar Europa.

Via Turkije en Griekenland reisde u verder naar West-Europa. Op 27 oktober 2015 kwamen jullie aan in België. Op 20 november 2015 vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u enkele foto's neer die werden genomen in Iran.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U bent er immers niet in geslaagd de door u voorgehouden problemen, waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten, aannemelijk te maken.

Wat betreft uw voorgehouden probleem met de zonen van M.G., moet worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent weinig plausibel zijn. Vooreerst getuigen uw verklaringen over de oorzaak van dit probleem van weinig diepgang. Zo verklaart u dat M.G. uit was op twee jerib van de velden van uw vader omdat hij vond dat uw vader niet zo veel landbouwgrond nodig had daar hij al een inkomen had uit de transporten die hij uitvoerde met zijn vrachtwagen (CGVS, p. 16). Het is evenwel weinig aannemelijk dat M.G. de grond van uw vader zou opeisen louter op basis van het feit dat uw vader nog andere bronnen van inkomsten had. Bovendien heeft M.G. nooit geprobeerd om via officiële instanties of een lokale raad die grond op te eisen (CGVS, p. 16). U haalde zelf aan dat het destijds geen groot dispuut was, dat de dorpingen niets afwisten over de onenigheid tussen M.G. en uw vader en dat er nooit een jirga of shura (lokale vergadering met dorpsouderen) over dit dispuut werd georganiseerd (CGVS, p. 16). Toen jullie nog met jullie vader in Afghanistan woonden, beperkte het conflict tussen uw vader en M.G. zich tot wat verbaal gehakketak, er was nooit sprake van enig fysiek geweld (CGVS, p. 14).

Voorts is het opmerkelijk dat M.G. ook na het vertrek van uw vader uit Afghanistan, in de jaren '90, nooit enige concrete actie heeft ondernomen om de grond waar hij op uit was, in zijn bezit te krijgen. U gaf aan dat uw vader het land op het moment van jullie vertrek in bruikleen had gegeven aan twee broers, maar dat het nog steeds jullie eigendom was. Gevraagd of M.G. na het vertrek van uw vader ooit had geprobeerd om dit land van jullie af te pakken, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 14). Dat M.G. ook na het vertrek van uw vader nooit enige poging heeft ondernomen om dit land op te eisen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden grondconflict tussen M.G. en uw vader.

Gelet op de hierboven gemaakte vaststellingen is het dan ook weinig aannemelijk dat u en uw broer bij jullie terugkeer naar Logar in 2014, omwille van dit conflict meteen werden gevisieerd door de zonen van de intussen overleden M.G., die zich hadden aangesloten bij de taliban (CGVS, p. 14). Van zodra jullie voet zetten in jullie geboortedorp Dogh Abad, werden jullie herkend door de zonen van M.G., die daarop aan lokale talibancommandanten gingen melden dat jullie spionnen uit Iran waren (CGVS, p. 11). Gevraagd waarom de zonen van M.G. jullie meteen viseerden bij jullie terugkeer, komt u niet verder dan enkele gissingen. U stelt dat hun vader hen iets gezegd kan hebben over jullie. U haalt tevens aan dat ze misschien jaloers waren en dat ze misschien niet wilden dat jullie opnieuw eigenaar zouden worden van jullie bezittingen (CGVS, p. 14). Aangezien de vijandschap tussen uw vader en M.G. beperkt bleef tot verbale confrontaties die plaatsvonden in de jaren '90, niemand in het dorp op de hoogte was van deze vete en M.G. noch zijn zonen ooit enige actie hadden ondernomen om jullie gronden in te nemen in de 20 jaar dat u en uw familie in Iran verbleven, is het erg opmerkelijk dat de zonen van M.G. de vijandschap tussen u en uw familie meteen nieuw leven inbliezen van zodra jullie voet zetten in jullie geboortedorp. Hierbij dient er tevens op te worden gewezen dat u aanvankelijk verklaarde dat de zonen van M.G. na jullie tweede vertrek uit Afghanistan niet hadden geprobeerd om jullie land in te nemen. Meteen daarop paste u uw verklaringen aan en zei u dat u geen nieuws meer had over jullie bezittingen in Logar sinds jullie vertrek uit het land (CGVS, p. 15).

Voorts zijn uw verklaringen over de beschuldigingen van de taliban aan het adres van u en uw broer weinig aannemelijk. Zo stelt u dat jullie er door de taliban van werden beschuldigd Iraanse spionnen te zijn.

Gevraagd naar de exacte beschuldiging van de taliban, stelde u dat jullie 20 jaar waren verdwenen en dat het niet aanvaardbaar was voor de taliban dat mensen die ze niet kenden zich opnieuw zouden vestigen op die plaats (CGVS, p. 15). Toen u erop werd gewezen dat honderdduizenden Afghanen vanuit Iran en Pakistan terugkeerden naar Iran en de taliban toch moeilijk iedereen kon beschuldigen van spionage, gaf u toe dat de taliban waarschijnlijk niet voor problemen zorgde voor alle terugkeerders. Opnieuw gevraagd waarvan de taliban jullie dan precies beschuldigden herhaalde u dat ze zeiden dat jullie spionnen waren voor Iran. Gevraagd wat jullie dan precies zouden bespioneren voor Iran, veranderde u het geweer van schouder en gaf u ditmaal aan dat taliban zeiden dat jullie spioneerden voor de Afghaanse regering. Dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vragen die u worden gesteld, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden problemen met de taliban in Logar niet aannemelijk gemaakt.

Daarnaast heeft u evenmin uw problemen met A.A.J. die zich afspeelden in Kabul aannemelijk kunnen maken. In de eerste plaats is het erg opvallend dat u nauwelijks enige kennis heeft over A.A.J., de oudere man die uit was op de hand van uw 14-jarige nichtje. U stelt dat hij een erg machtige persoon is, maar heeft er geen idee van hoe hij die macht heeft verworven. U weet evenmin in welke zaken hij actief is. Zijn woonplaats is u eveneens onbekend (CGVS, p. 18). Gevraagd of A.A.J. al getrouwd was, kan u enkel aangeven dat u van zijn zus hoorde dat hij alleenstaand was. Gevraagd of hij voordien al getrouwd was, moet u toegeven dat u daar niets over weet en geeft u eveneens te kennen dat u geen grote kennis heeft over die persoon. Gevraagd waarom A.A.J. gewacht had tot zijn 55e om te trouwen, stelt u dan weer dat jullie niet wisten of hij al dan niet getrouwd was. Wanneer hier dieper op werd ingegaan, moet u echter opnieuw toegeven dat u niets afweet over de huwelijkse staat van A.A.J.. U weet evenmin of hij al kinderen had (CGVS, p. 17).

Voorts heeft u evenmin aannemelijk gemaakt waarom A.A.J. plots wilde huwen met uw 14-jarige nichtje. Hiernaar gevraagd moet u toegeven dat u niet precies weet hoe A.A.J. op dat idee is gekomen. U stelt dat uw schoonzus soms naar de bazaar ging met haar kinderen en vermoedt dat A.A.J. uw nichtje toen heeft gezien (CGVS, p. 17). Gevraagd of u weet waar A.A.J. uw nichtje voor het eerst heeft gezien, moet u toegeven dat u dit niet precies weet, maar dat u vermoedt dat hij haar al had gezien voor hij bij jullie langskwam (CGVS, p. 17). Deze door u geschetste gang van zaken is evenwel weinig aannemelijk. Indien A.A.J. daadwerkelijk een 55-jarige persoon met erg veel macht zou zijn, is het weinig plausibel dat hij tot op die hoge leeftijd zou wachten om in het huwelijk te treden.

Daarnaast is het eveneens erg opmerkelijk dat u en uw familie geen enkele moeite hebben gedaan om meer over A.A.J. te weten te komen. Hiernaar gevraagd stelt u dat jullie geen informatie over hem moesten verzamelen aangezien hij een machtige oudere man was. U verklaart tevens dat jullie hadden gezien dat hij een goede vriend was van de politiechef en dat jullie van een winkelier hoorden dat hij banden had met S. (CGVS, p. 18-19). Toen u erop werd gewezen dat u had verklaard dat er schoonbroers van uw broer actief waren bij de Afghaanse politie en de inlichtingendienst (NDS), stelde u enkel dat ze gewone soldaten waren en zich niet in een positie bevonden om informatie te verzamelen over A.A.J.. Hiernaar gevraagd, bevestigde u dat ze al over A.A.J. hadden gehoord. Toen hier dieper op werd ingegaan en u werd gevraagd wat de schoonbroers van uw broer precies over hem wisten, moest u evenwel toegeven dat ze geen enkele informatie hadden over A.A.J. (CGVS, p. 19).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u voorgelegde foto's zijn niet in staat om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Deze foto's lijken immers enkel te bevestigen dat u ooit in Iran bent geweest, wat in het kader van deze beslissing niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd.

Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande volwassen man bent die een jarenlange ervaring heeft als meubelmaker en lasser (Verklaring DVZ, punt 12; CGVS, p.6-7). Bovendien heeft u in 2014 drie maanden in de stad Kabul gewoond, waar u samen met uw broer een woning huurde (CGVS, p. 5-6). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u in de stad Kabul over een uitgebreid netwerk beschikt. Zo woont de schoonfamilie van uw broer in Kabul. Van zijn vier schoonbroers werken er twee als chauffeur, één werkt bij de politie en één bij de inlichtingendienst (NDS). Bij jullie terugkeer in Iran werden jullie een tijdje door die schoonfamilie opgevangen voor jullie zelf een huis huurden. Uw broer kon toen de auto van één van zijn schoonbroers overkopen en ging toen zelf aan de slag als chauffeur (CGVS, p. 6-7). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u verloofd bent met een vrouw wiens familie op het moment van jullie verloving in Kabul woonde (Verklaring DVZ, punt 15b). Nadien vernam u dat ze in het district Khogyani, in de provincie Nangarhar zijn gaan wonen omdat haar vader voor de familie van zijn overleden broer wou zorgen (CGVS, p. 8). Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat u niet alleen over de nodige professionele kwaliteiten beschikt om in Kabul te voorzien in uw levensonderhoud, maar dat u er tevens een uitgebreid familiaal netwerk ter beschikking heeft.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw broer, E.M.S. (OV: (...); CG: (...)) en diens echtgenote, A.S. (OV: (...); CG: (...)) (...), eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat ook bij hen geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaarde problemen in Afghanistan en er eveneens werd geconcludeerd dat ze over een veilig intern vluchtalternatief beschikken in de stad Kabul.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"schending artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ("Vluchtelingenconventie") schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging, schending artikel 15 van de RICHTLIJN 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011".

Verzoeker geeft een korte theoretische toelichting en bespreekt het begrip "vluchteling", zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Hij past de elementen van deze definitie toe. Hij benadrukt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Vooreerst voert verzoeker aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn langdurig verblijf in Iran. Hij meent dat de commissaris-generaal de volgende fundamentele elementen in zijn vluchtrelaas niet betwist:

"a. De Afghaanse nationaliteit van verzoeker

b. Dat verzoeker niet hooggeschoold is. Blijkens zijn verklaringen ging hij naar school tot de 9de graad (Administratief dossier, Verklaring DVZ d.d.13.01.2016, pag. 4), hetgeen in de Afghaanse context weinig voorstelt.

c. Dat verzoeker in de eerste helft van jaren '90 diens land van herkomst is ontvlucht vanwege de burgeroorlog in Afghanistan

d. Dat verzoeker jarenlang, met name ongeveer 20 jaar, als Afghaanse vluchtelingen in Iran verbleef en dat zijn laatste woonplaats Iran was, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist

e. Dat verzoeker Afghanistan voor een tweede keer is ontvlucht in mei/juni 2014 en dat hij nadien in Iran gedurende vijftien maanden verbleef alvorens naar Europa te reizen aangezien hem niet lukte om in het bezit te komen van Iraanse verblijfsdocumenten.

f. Dat verzoeker zeer kort in Afghanistan verbleef, met name van maart 2014 tot mei/juni 2014!

g. Dat verzoekers kwetsbaar profiel niet wordt betwist

h. Dat verzoeker jarenlang zich kapot heeft gewerkt als Afghaanse arbeider in de Iraanse arbeidsmarkt, met alle gevolgen van dien

i. Dat verzoeker in Afghanistan samen met zijn oom van vaderzijde als landbouwer werkte (Notities van het persoonlijk onderhoud, pag. 5)

j. Dat verzoeker geen andere familieleden heeft in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, pag. 6)

k. Dat verzoeker niet heeft gewerkt in Kabul."

Verzoeker vindt dat de commissaris-generaal op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met dit langdurige verblijf in Iran, waar hij het grootste deel van zijn leven heeft doorgebracht en zich de normen en waarden van eigen heeft gemaakt. Hij voert aan dat hij onvoldoende gehoord werd over hun leven in Iran als Afghaanse vluchteling en de implicaties hiervan voor de beoordeling van zijn vrees bij een terugkeer naar Afghanistan.

Hij verwijst naar artikel 41 van het Handvest van de Europese Unie en rechtspraak van het Europese Hof van Justitie en meent dat dit een schending inhoudt van de rechten van verdediging en de medewerkingsplicht. Hij meent verder dat de commissaris-generaal in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel de verplichting had om zijn kwetsbare profiel te beoordelen in het licht van de precare omstandigheden waarin hij verbleef in Iran. Hij stelt tevens, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad (RvV 6 december 2017, nr. 196 233), dat de commissaris-generaal geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor Afghaanse onderdanen die gedurende vele jaren in Iran te hebben verbleven. Dit temeer nu blijkt dat verzoeker slechts een zeer kort verblijf in Afghanistan heeft gekend voor zijn vlucht naar België. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zich nadien opnieuw in Iran wilde vestigen, maar dat hij hier geen verblijfsdocumenten meer kreeg. Bovendien heeft verzoeker geen familieleden meer in Afghanistan. Verzoeker wijst er tevens op dat uit zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview blijkt dat hij en zijn broer er bij terugkeer naar Afghanistan ervan verdacht werden Iraanse spionnen te zijn.

Verzoeker voert verder aan dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat veel Afghanen zonder problemen terugkeren naar Afghanistan, geen steun vindt in het administratief dossier. Hij citeert uit informatie van de International Crisis Group, UNESCO en Human Rights Watch over de precare situatie van Afghaanse vluchtelingen in Iran, hetgeen verzoeker extra kwetsbaar maakte. Hij stelt verder dat, indien rekening werd gehouden met zijn specifieke kwetsbaarheid, uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden vanwege zijn verblijf in Iran, doch dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening heeft gehouden.

Verzoeker voert verder aan dat hij behoort tot een sociale groep, zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat hij een andere mentaliteit kent dan Afghanen die hun land nooit verlaten hebben. Het feit dat verzoeker zeer kort in Afghanistan verbleef en zich nadien opnieuw vestigde in Iran toont aan dat hij niet kan terugkeren en zich vestigen in Afghanistan. Hij behoort aldus tot de sociale groep van Afghaanse mannen die in Iran hebben verbleven en de normen en tradities in de Afghaanse samenleving bij hun terugkeer zullen schenden. Het staat vast dat zijn normen en waarden, en aldus gedragingen, anders zijn dan bij iemand die zijn hele leven in Afghanistan heeft verbleven, waardoor hij problemen zal ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij verwijst hierbij naar het rapport *"Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"* van Asylos van augustus 2017 (verzoekschrift, stuk 3).

Verzoeker betwist verder de beoordeling in de bestreden beslissing inzake de vervolgingsfeiten. Hij stelt vast dat de commissaris-generaal niet betwist dat hij zijn geboorteplaats Loghar heeft bezocht bij zijn terugkeer naar Afghanistan. Hij verwijst hierbij naar landeninformatie waaruit blijkt dat dit een gevaarlijk gebied is, gezien de taliban er actief is. Verzoeker voert verder aan dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat zijn verklaringen werden afgetoetst aan die van zijn broer en schoonzus, die zich in het kader van hun verzoek om internationale bescherming op dezelfde vluchtmotieven beroepen. Hij meent dat de vaststellingen in de bestreden beslissing subjectief zijn en niet voldoen aan een objectieve wijze van onderzoek voeren, namelijk het toetsen van de verschillende verklaringen. De commissaris-generaal heeft geen enkele tegenstrijdigheid aangetroffen in de diverse verklaringen van verzoeker en zijn broer en schoonzus. Aangezien geloof werd gehecht aan verzoekers verplaatsing naar Loghar, dient eveneens geloof te worden gehecht aan verzoekers problemen, gezien het, gelet op zijn profiel, *"zeer plausibel"* is dat hij als nieuwkomer bij zijn terugkeer problemen kreeg. Verzoeker meent dat hij veel informatie heeft kunnen geven over het grondconflict van zijn vader en betwist de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen hierover niet veel diepgang vertonen. Hij licht verder toe dat:

"De verwerende partij lijkt zich ook tegen te spreken in de zaak van zijn broer E.M.S., aangezien in dat dossier de verwerende partij geenszins aanvoert dat het weinig aannemelijk zou zijn dat M.G. de grond van verzoekers vader zou opeisen louter op basis van het feit dat verzoekers vader nog andere bronnen van inokmsen had. Verzoeker stelt ook vast dat de verwerende partij zich ook in andere elementen lijkt tegen te spreken. Zo lijkt in de beslissing inzake verzoekers broer de verwerende partij de draagwijdte van het grondconflict niet te betwisten, terwijl in verzoekers dossier de verwerende partij in de bestreden beslissing aanvoert dat er nooit sprake van enige fysiek geweld was. De verwerende partij tracht ten onrechte de gevolgen van een grondconflict te beperken. Het feit verzoekers vader bepaalde stappen heeft ondernomen om zijn grond te beschermen, is een belangrijk element waaruit kan worden opgemaakt dat de zaak ernstig is."

Bovendien kan uit verzoekers verklaringen worden afgeleid dat zijn vader het grondconflict verhinderde door de grond in bruikleen te geven aan derden. Dat verzoeker niet weet waarom M.G. geen stappen zette om de grond van deze personen af te pakken, is te wijten aan het feit dat hij hier niet grondig over geïnformeerd is daar hij in Iran verbleef.

Het feit dat er een conflict was inzake de verkoop van grond tussen M.G. en verzoekers vader impliceert bovendien niet automatisch dat dit conflict zich zou verderzetten ten aanzien van de derde personen die de grond in bruikleen hadden. Verzoeker verwijst verder naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines*" van 19 april 2016 waaruit blijkt dat een grondconflict een "*belangrijk materieel feit*" is en aanleiding kan geven tot bloedwraak, hetgeen aanleiding kan geven tot een risicoprofiel. Bovendien dient de commissaris-generaal te weten dat een grondconflict jarenlang kan duren, waardoor het feit dat het grondconflict dateert van lange tijd geleden niet geldt om te stellen dat verzoekers relaas ongeloofwaardig zou zijn.

Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging omwille het gedwongen huwelijk van de dochter van zijn broer, P., met A.A.J., merkt hij vooreerst op dat de commissaris-generaal geen tegenstrijdigheden heeft vastgesteld in zijn verklaringen en die van zijn broer en schoonzus. De commissaris-generaal schenkt bovendien geen aandacht aan het feit dat P. zeer jong was en omwille van haar verblijf in Iran opviel in Afghanistan, waardoor het niet onlogisch is dat men gedwongen met haar wou huwen. Verzoeker citeert uit landeninformatie met betrekking tot gedwongen huwelijken in Afghanistan.

Verzoeker meent dan ook dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en citeert ter ondersteuning uit een rapport van UNHCR en rechtspraak van het Verenigd Koninkrijk.

Verzoeker gaat ten slotte in op de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Na een korte theoretische toelichting, citeert hij uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines*" van 19 april 2016 met betrekking tot Afghaanse asielzoekers en het rapport "*General Situation in Afghanistan and Events in Kabul*" van het European Country of Origin Information Network van 3 augustus 2017. Hij voert aan dat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Hij stelt dat het loutere feit dat hij zich in België kon vestigen niet betekent dat hij zich in Afghanistan kan vestigen. Hij wijst er tevens op dat hij geen familieleden heeft in Afghanistan en zich in Iran heeft proberen vestigen, maar dat hij niet over de nodige documenten beschikte. Hij voert aan dat hij niet kan werken in Kabul omdat hij er niet over een netwerk beschikt en dat zijn financiële situatie niet goed is. De commissaris-generaal heeft geen rekening gehouden met verzoekers specifieke kwetsbaarheid. Verzoeker citeert uit landeninformatie met betrekking tot de problemen voor terugkeerders om zich in Kabul en Afghanistan te vestigen en voert aan dat de commissaris-generaal de humanitaire gevolgen van het gewapend conflict in Afghanistan uit het oog verliest bij zijn analyse van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- rapport "*Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*" van Asylos van augustus 2017 (stuk 3);
- rapport "*Country of origin information report: Afghanistan: Recruitment by armed groups*" van EASO van september 2016 (stuk 4).

2.1.3. In een aanvullende nota van 25 juni 2018 voegt de commissaris-generaal de volgende documenten toe:

- de COI Focus "*Afghanistan: Security situation in Kabul city*" van Cedoca van 24 april 2018;
- het "*Country of Origin Information report: Afghanistan Security situation – Update*" van EASO van mei 2018;
- het rapport "*Country guidance: Afghanistan*" van EASO van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, maakt op zich niet aannemelijk dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn asielrelaas aannemelijk te maken.

Verzoeker meent dat het 'zeer plausibel' is dat hij en zijn broer als nieuwkomer problemen kregen bij hun terugkeer naar hun geboortedorp Logar, doch hij gaat eraan voorbij dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat hij zijn persoonlijke problemen, zijnde de vervolging door de taliban in Logar omwille van het grondconflict tussen zijn vader en M.G., niet aannemelijk kan maken. Verzoeker ontkent vervolgens de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen over het grondconflict van zijn vader *"van weinig diepgang getuigen"*, doch hij brengt geen valabele argumenten bij die de vaststellingen in de bestreden beslissing hierover weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat M.G. geen verdere stappen zou hebben ondernomen om aanspraak te maken op de gronden van verzoekers vader na diens vertrek uit Afghanistan. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen dat de gronden in bruikleen werden gegeven en M.G. dus geen aanspraak meer kon maken op dit land, doch de Raad merkt op dat dit een niet-gestaafde blote bewering betreft, die aldus niet kan worden aangenomen.

Verzoeker verwijst tevens naar landeninformatie waaruit blijkt dat grondconflicten in Afghanistan jarenlang kunnen duren en voert aan dat *"het enkele feit dat verzoekers vader ongeschonden is geraakt uit grondconflict, impliceert geenszins dat dit ook geldt voor verzoeker"*. De Raad merkt echter op dat verzoeker hiermee voorbijgaat aan de motivering in de bestreden beslissing dat *"Gevraagd waarom de zonen van M.G. jullie meteen viseerden bij jullie terugkeer, komt u niet verder dan enkele gissingen. U stelt dat hun vader hen iets gezegd kan hebben over jullie. U haalt tevens aan dat ze misschien jaloers waren en dat ze misschien niet wilden dat jullie opnieuw eigenaar zouden worden van jullie bezittingen (CGVS, p. 14). Aangezien de vijandschap tussen uw vader en M.G. beperkt bleef tot verbale confrontaties die plaatsvonden in de jaren '90, niemand in het dorp op de hoogte was van deze vete en M.G. noch zijn zonen ooit enige actie hadden ondernomen om jullie gronden in te nemen in de 20 jaar dat u en uw familie in Iran verbleven, is het erg opmerkelijk dat de zonen van M.G. de vijandschap tussen u en uw familie meteen nieuw leven inbliezen van zodra jullie voet zetten in jullie geboortedorp. Hierbij dient er tevens op te worden gewezen dat u aanvankelijk verklaarde dat de zonen van M.G. na jullie tweede vertrek uit Afghanistan niet hadden geprobeerd om jullie land in te nemen. Meteen daarop paste u uw verklaringen aan en zei u dat u geen nieuws meer had over jullie bezittingen in Logar sinds jullie vertrek uit het land (CGVS, p. 15)."*

Verzoekers toelichting blijft nog steeds beperkt tot vaagheden. Aldus oordeelde de commissaris-generaal terecht dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers vrees voor vervolging door de taliban in Logar. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt dan ook overgenomen door de Raad:

"Wat betreft uw voorgehouden probleem met de zonen van M.G., moet worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent weinig plausibel zijn. Vooreerst getuigen uw verklaringen over de oorzaak van dit probleem van weinig diepgang. Zo verklaart u dat M.G. uit was op twee jerib van de velden van uw vader omdat hij vond dat uw vader niet zo veel landbouwgrond nodig had daar hij al een inkomen had uit de transporten die hij uitvoerde met zijn vrachtwagen (CGVS, p. 16). Het is evenwel weinig aannemelijk dat M.G. de grond van uw vader zou opeisen louter op basis van het feit dat uw vader nog andere bronnen van inkomsten had. Bovendien heeft M.G. nooit geprobeerd om via officiële instanties of een lokale raad die grond op te eisen (CGVS, p. 16). U haalde zelf aan dat het destijds geen groot dispuut was, dat de dorpeelingen niets afwisten over de onenigheid tussen M.G. en uw vader en dat er nooit een jirga of shura (lokale vergadering met dorpsouderen) over dit dispuut werd georganiseerd (CGVS, p. 16). Toen jullie nog met jullie vader in Afghanistan woonden, beperkte het conflict tussen uw vader en M.G. zich tot wat verbaal gehakketak, er was nooit sprake van enig fysiek geweld (CGVS, p. 14).

Voorts is het opmerkelijk dat M.G. ook na het vertrek van uw vader uit Afghanistan, in de jaren '90, nooit enige concrete actie heeft ondernomen om de grond waar hij op uit was, in zijn bezit te krijgen. U gaf aan dat uw vader het land op het moment van jullie vertrek in bruikleen had gegeven aan twee broers, maar dat het nog steeds jullie eigendom was. Gevraagd of M.G. na het vertrek van uw vader ooit had geprobeerd om dit land van jullie af te pakken, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 14). Dat M.G. ook na het vertrek van uw vader nooit enige poging heeft ondernomen om dit land op te eisen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden grondconflict tussen M.G. en uw vader.

Gelet op de hierboven gemaakte vaststellingen is het dan ook weinig aannemelijk dat u en uw broer bij jullie terugkeer naar Logar in 2014, omwille van dit conflict meteen werden geviséerd door de zonen van

de intussen overleden M.G., die zich hadden aangesloten bij de taliban (CGVS, p. 14). Van zodra jullie voet zetten in jullie geboortedorp Dogh Abad, werden jullie herkend door de zonen van M.G., die daarop aan lokale talibancommandanten gingen melden dat jullie spionnen uit Iran waren (CGVS, p. 11). Gevraagd waarom de zonen van M.G. jullie meteen viseerden bij jullie terugkeer, komt u niet verder dan enkele gissingen. U stelt dat hun vader hen iets gezegd kan hebben over jullie. U haalt tevens aan dat ze misschien jaloers waren en dat ze misschien niet wilden dat jullie opnieuw eigenaar zouden worden van jullie bezittingen (CGVS, p. 14). Aangezien de vijandschap tussen uw vader en M.G. beperkt bleef tot verbale confrontaties die plaatsvonden in de jaren '90, niemand in het dorp op de hoogte was van deze vete en M.G. noch zijn zonen ooit enige actie hadden ondernomen om jullie gronden in te nemen in de 20 jaar dat u en uw familie in Iran verbleven, is het erg opmerkelijk dat de zonen van M.G. de vijandschap tussen u en uw familie meteen nieuw leven inbliezen van zodra jullie voet zetten in jullie geboortedorp. Hierbij dient er tevens op te worden gewezen dat u aanvankelijk verklaarde dat de zonen van M.G. na jullie tweede vertrek uit Afghanistan niet hadden geprobeerd om jullie land in te nemen. Meteen daarop paste u uw verklaringen aan en zei u dat u geen nieuws meer had over jullie bezittingen in Logar sinds jullie vertrek uit het land (CGVS, p. 15).

Voorts zijn uw verklaringen over de beschuldigingen van de taliban aan het adres van u en uw broer weinig aannemelijk. Zo stelt u dat jullie er door de taliban van werden beschuldigd Iraanse spionnen te zijn. Gevraagd naar de exacte beschuldiging van de taliban, stelde u dat jullie 20 jaar waren verdwenen en dat het niet aanvaardbaar was voor de taliban dat mensen die ze niet kenden zich opnieuw zouden vestigen op die plaats (CGVS, p. 15). Toen u erop werd gewezen dat honderdduizenden Afghanen vanuit Iran en Pakistan terugkeerden naar Iran en de taliban toch moeilijk iedereen kon beschuldigen van spionage, gaf u toe dat de taliban waarschijnlijk niet voor problemen zorgde voor alle terugkeerders. Opnieuw gevraagd waarvan de taliban jullie dan precies beschuldigden herhaalde u dat ze zeiden dat jullie spionnen waren voor Iran. Gevraagd wat jullie dan precies zouden bespioneren voor Iran, veranderde u het geweer van schouder en gaf u ditmaal aan dat taliban zeiden dat jullie spioneerden voor de Afghaanse regering. Dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vragen die u worden gesteld, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Verzoekers verwijzing naar algemene landeninformatie over de veiligheidssituatie in Logar, de problematiek van grondconflicten in Afghanistan of rekrutering door Afghaanse gewapende groeperingen is dan ook niet voldoende om aannemelijk te maken dat hij zelf concrete problemen heeft.

De bestreden beslissing motiveerde bovendien terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn vervolgingsvrees omwille van het gedwongen huwelijk van zijn nichtje, P., met A.A. Verzoekers verweer dat het niet onlogisch is dat iemand gedwongen zou huwen met P., omdat zij zeer jong was en opviel na haar lange verblijf in Iran, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de bestreden beslissing dat hij vage verklaringen aflegde over de manier waarop A.A. besloot om te huwen met zijn nichtje: "Voorts heeft u evenmin aannemelijk gemaakt waarom A.A.J. plots wilde huwen met uw 14-jarige nichtje. Hiernaar gevraagd moet u toegeven dat u niet precies weet hoe A.A.J. op dat idee is gekomen. U stelt dat uw schoonzus soms naar de bazaar ging met haar kinderen en vermoedt dat A.A.J. uw nichtje toen heeft gezien (CGVS, p. 17). Gevraagd of u weet waar A.A.J. uw nichtje voor het eerst heeft gezien, moet u toegeven dat u dit niet precies weet, maar dat u vermoedt dat hij haar al had gezien voor hij bij jullie langskwam (CGVS, p. 17). Deze door u geschetste gang van zaken is evenwel weinig aannemelijk. Indien A.A.J. daadwerkelijk een 55-jarige persoon met erg veel macht zou zijn, is het weinig plausibel dat hij tot op die hoge leeftijd zou wachten om in het huwelijk te treden." Verzoekers verweer doet aldus geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker laat de overige motivering van de bestreden beslissing hieromtrent ongemoeid. De pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier en wordt dan ook door de Raad overgenomen:

"Daarnaast heeft u evenmin uw problemen met A.A.J. die zich afspeelden in Kabul aannemelijk kunnen maken. In de eerste plaats is het erg opvallend dat u nauwelijks enige kennis heeft over A.A.J., de oudere man die uit was op de hand van uw 14-jarige nichtje. U stelt dat hij een erg machtige persoon is, maar heeft er geen idee van hoe hij die macht heeft verworven. U weet evenmin in welke zaken hij actief is. Zijn woonplaats is u eveneens onbekend (CGVS, p. 18). Gevraagd of A.A.J. al getrouwd was, kan u enkel aangeven dat u van zijn zus hoorde dat hij alleenstaand was. Gevraagd of hij voordien al getrouwd was, moet u toegeven dat u daar niets over weet en geeft u eveneens te kennen dat u geen grote kennis heeft over die persoon.

Gevraagd waarom A.A.J. gewacht had tot zijn 55e om te trouwen, stelt u dan weer dat jullie niet wisten of hij al dan niet getrouwd was.

Wanneer hier dieper op werd ingegaan, moet u echter opnieuw toegeven dat u niets afweet over de huwelijks staat van A.A.J.. U weet evenmin of hij al kinderen had (CGVS, p. 17).

Voorts heeft u evenmin aannemelijk gemaakt waarom A.A.J. plots wilde huwen met uw 14-jarige nichtje. Hiernaar gevraagd moet u toegeven dat u niet precies weet hoe A.A.J. op dat idee is gekomen. U stelt dat uw schoonzus soms naar de bazaar ging met haar kinderen en vermoedt dat A.A.J. uw nichtje toen heeft gezien (CGVS, p. 17). Gevraagd of u weet waar A.A.J. uw nichtje voor het eerst heeft gezien, moet u toegeven dat u dit niet precies weet, maar dat u vermoedt dat hij haar al had gezien voor hij bij jullie langskwam (CGVS, p. 17). Deze door u geschetste gang van zaken is evenwel weinig aannemelijk. Indien A.A.J. daadwerkelijk een 55-jarige persoon met erg veel macht zou zijn, is het weinig plausibel dat hij tot op die hoge leeftijd zou wachten om in het huwelijk te treden.

Daarnaast is het eveneens erg opmerkelijk dat u en uw familie geen enkele moeite hebben gedaan om meer over A.A.J. te weten te komen. Hiernaar gevraagd stelt u dat jullie geen informatie over hem moesten verzamelen aangezien hij een machtige oudere man was. U verklaart tevens dat jullie hadden gezien dat hij een goede vriend was van de politiechef en dat jullie van een winkelier hoorden dat hij banden had met S. (CGVS, p. 18-19). Toen u erop werd gewezen dat u had verklaard dat er schoonbroers van uw broer actief waren bij de Afghaanse politie en de inlichtingendienst (NDS), stelde u enkel dat ze gewone soldaten waren en zich niet in een positie bevonden om informatie te verzamelen over A.A.J.. Hiernaar gevraagd, bevestigde u dat ze al over A.A.J. hadden gehoord. Toen hier dieper op werd ingegaan en u werd gevraagd wat de schoonbroers van uw broer precies over hem wisten, moest u evenwel toegeven dat ze geen enkele informatie hadden over A.A.J. (CGVS, p. 19)."

Verzoekers verwijzing naar landeninformatie omtrent gedwongen huwelijken in Afghanistan is dan ook niet voldoende om aannemelijk te maken dat hij zelf concrete problemen hebben, nu hij in gebreke blijft om zijn persoonlijke problemen hieromtrent aannemelijk te maken.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden vermeldt tussen zijn verklaringen en die van zijn broer, E.M.S. en schoonzus A.S., die tevens in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend om dezelfde redenen als verzoeker. De Raad merkt echter op dat de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Waar verzoeker bovendien verwijst naar tegenstrijdigheden in de motivering tussen zijn bestreden beslissing en die van zijn broer, merkt de Raad verzoeker deze niet concreet aanduidt. Verder moet iedere asielaanvraag op afzonderlijke en individuele wijze worden onderzocht, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker. Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat verzoekers verklaringen over de vermeende vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn, zodat verzoekers verweer dat verder bouwt op dit ongeloofwaardig asielrelaas, niet dienstig kan worden aanvaard.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vervolging vreest omwille van het behoren tot een sociale groep van Afghanen die langdurig in Iran hebben verbleven en zich de normen en waarden van dit land eigen hebben gemaakt. De Raad acht het echter niet aannemelijk dat verzoeker, die verklaarde dat hij gedurende twintig jaar als erkende vluchteling in Iran verbleef (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5-7), dermate weinig documenten kan neerleggen waarmee hij zijn langdurig verblijf in Iran kan staven. Verzoeker legde louter enkele foto's neer waaruit zou moeten blijken dat deze in Iran werden genomen, maar verzoeker toont hiermee geenszins aan dat hij gedurende langere tijd als erkende vluchteling in Iran heeft gewoond. Mede in acht genomen de voorgaande vaststelling dat hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn vervolgingsfeiten, oordeelt de Raad dan ook dat verzoeker in de huidige stand van het onderzoek niet aantoonde dat hij gedurende twintig jaren als erkend vluchteling in Iran heeft verbleven en slechts drie maanden in Afghanistan heeft gewoond voorafgaand aan zijn vertrek naar België, waarbij hij zich opnieuw gedurende meer dan een jaar in Iran zou hebben gevestigd. Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad, inzake de terugkeer van Afghanen die langdurig in Iran verbleven, is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Ook wat de verwijzing naar landeninformatie over de precarie situatie van Afghaanse vluchtelingen in Iran betreft, merkt de Raad op dat, nog daargelaten het feit dat zijn vrees beoordeeld dient te worden ten aanzien van zijn land van herkomst, Afghanistan, verzoeker niet aantoonde dat hij als erkende vluchteling in Iran verbleef.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij problemen heeft ondervonden in Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Iran, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, noch dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan een kwetsbaar profiel of een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van dit verblijf.

Waar verzoeker verwijst naar het rapport "*Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*" van Asylos van augustus 2017, waar melding gemaakt wordt van het potentiële risicoprofiel van personen die als 'verwesterd' worden beschouwd, stelt de Raad vast dat verzoeker niet als tiener naar Europa is gekomen, en hij met zijn ongeloofwaardige langdurig verblijf in Iran geen verwestering aannemelijk kan maken. Verzoeker toont dan ook geenszins *in concreto* aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in Iran, noch omwille van zijn verblijf in België dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat hij omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat hij door de commissaris-generaal niet werd gehoord over zijn vrees voor vervolging omwille van zijn langdurig verblijf in Iran. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het CGVS-interview werd ondervraagd over zijn problemen, en dat hem op het einde werd gevraagd of hij alle problemen heeft verteld die een terugkeer naar zijn land verhinderen, waarop hij bevestigend antwoordde (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 20). De Raad merkt op dat het aan verzoeker is om alle relevante elementen met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk aan te brengen. Het is bovendien niet duidelijk welke specifieke omstandigheden en gegevens hij zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure, nu de Raad in het kader van zijn devolutieve kracht heeft vastgesteld dat verzoeker zijn langdurige verblijf in Iran niet aantoonde.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de landeninformatie (Landeninformatie, stuk 14, nr. 1-3) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De door verzoeker toegevoegde informatie is immers dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde veiligheidsanalyse van Kabul is gesteund. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in een aanvullende nota landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul heeft toegevoegd, waarin de voormelde situatie genoegzaam bevestigd wordt.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij zich niet in Kabul kan vestigen omdat hij er geen familie heeft en dat hij zich in een precaire financiële situatie bevindt. In de bestreden beslissing werd terecht opgemerkt dat verzoeker jarenlange ervaring heeft als meubelmaker en lasser. Verder verklaart verzoeker zelf dat hij in 2014 gedurende drie maanden in de stad Kabul heeft gewoond en een huis huurde samen met zijn broer. Bovendien blijkt dat zij voordien werden opgevangen door de schoonfamilie van zijn broer, die hun hele leven in Kabul hebben gewoond. Verzoeker verklaarde bovendien dat één van zijn schoonbroers van zijn broer als chauffeur werkte, één bij de politie en één bij de Afghaanse inlichtingendienst (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 7). Aldus kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker er zich vestigt, gelet op de aanwezigheid van een familiaal netwerk, dat bovendien over voldoende financiële middelen beschikt om verzoeker op te vangen, en het feit dat verzoeker zelf over voldoende werkervaring beschikt om er in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij en zijn familie 36.000 USD betaald hebben aan de smokkelaar voor hun reis naar België (DVZ-verklaring, stuk 11, p. 9), hetgeen afbreuk doet aan verzoekers verklaringen over zijn precaire financiële situatie. De door verzoeker toegevoegde algemene informatie in het verzoekschrift over de problemen van terugkeerders naar Afghanistan kan hieraan geen afbreuk doen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP